

smaa Purke, Dreng og Piger, være de flinkeste i Klassen, og det mærker man sig, men man undlader at mærke sig de ganske overordentlig talrige og langt talrigere Tilfælde, hvor det er velvoksne, ja, fuldt udviklede Børn, der er Dukse, og saa kommer man til den falske Forestilling, at en særlig høj Begavelse oftest er knyttet til ringe legemlig Udvikling. Det er lige omvendt. Saa snart Sagen undersøges med tilstrækkelig stort Materiale, viser det sig som Regel, at den aandelige Udvikling er parallel med den fysiske Udvikling; jo bedre fysisk Udvikling Barnet har, desto dygtigere er det gennemsnitligt. Paa dette Omraade er det atter muligt endog saa at paapege, at den Omstændighed, at Barnet har faaet Die, medens det var Spædbarn, spiller en Rolle siden hen med Hensyn til Barnets aandelige Evner. Det har man undersøgt i Kommuneskoler i Dresden, og det har ved en Undersøgelse, som omfatter noget over 1,000 Børn, vist sig, at de slette Karakterer procentvis falder langt hyppigere til de Børn, der ikke har faaet Die, medens de var smaa, medens omvendt de gode Karakterer procentvis falder langt hyppigere til de Børn, der har faaet Die, medens de var smaa. Det vil altsaa sige, at man kan paapege — og det er Kendsgerninger, man ikke kommer udenom —, at den aandelige Udvikling stiger med tilstrækkelig fysisk Pleje. Det betyder atter, at den aandelige Arbejdsevne, som uformuende Forældres Børn er i Stand til at lægge for Dagen, ikke er noget virkeligt Maal for de Evner, de besidder, at Børn i overordentlig høj Grad i Tusinder af Tilfælde gør Indtryk af at være mindre begavede, end de faktisk er, thi i det Øjeblik de var tilstrækkeligt ernærede og hele Tiden var blevet tilstrækkeligt ernærede, vilde de med de Anlæg, de har nedarvet, kunne have præsteret et langt bedre aandeligt Arbejde.

Hvis et Samfund ønsker at faa det fulde Udbytte af hvert enkelt Individ, er det altsaa i Samfundets egen velforstaaede Interesse at sørge for, at ethvert Barn plejes fysisk fyldestgørende, og det vil atter sige, at Barnet faar den nødvendige Mængde Næring. Mod denne Betragtning kan det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) aldeles ikke gøre gældende, at Grundloven gaar ud fra, at det er Forældrene, som har denne Forpligtelse, og saa maa der kort udtrykt ikke gerne ske noget andet. Vi er nødte til at gøre os fortrolige med, at Synspunkter ændres, selv om det ikke al-

tid kan ses i Grundloven. Den Opfattelse, som er den nedarvede, og som de fleste Mennesker umiddelbart har, er denne ganske simple: Børnene er Forældrenes, de er i en vis Forstand Forældrenes Ejendom, og i Kraft deraf har disse Forældremyndigheden over dem, og i Kraft deraf har de ogsaa Forældreforpligtelser, f. Eks. den at skaffe dem Næring. Det er imidlertid en ganske ufyldstgørende Opfattelse. Den Opfattelse, som er den faktisk herskende, er heller ikke helt denne; allerede inden Barnet fødes, er det en juridisk Personlighed med Rettigheder. Ethvert Spørgsmaal skal altsaa blandt andet ses ud fra den Betragtning, at Barnet er Borger i et Samfund, og at Barnet en Gang vokser op til at blive en arbejdsydende Borger, men dernæst skal det ses ud fra et tredje Synspunkt, nemlig dette, at det Samfund, i hvilket den enkelte er Borger, er i allerhøjeste Grad interesseret i, at hver enkelt Person er en saa værdifuld Borger som muligt. Det er af den allerstørste Betydning for denne Sags rette Behandling, at man gør sig fortrolig med, at det her ikke blot drejer sig om at yde en Art human Hjælp, men at det drejer sig om en ren rationel Foranstaltning til Samfundets eget Bedste, thi hvis Samfundet forstaaer, hvad der er dets egen Interesse, vil det sørge for, at ethvert Barn, fra det er ganske lille, faar den bedst mulige fysiske Pleje og naturligvis senere den bedst mulige aandelige Pleje, fordi det er ensbetydende med, at Samfundet faar Adgang til at udnytte hvert enkelt Individ i højest mulig Grad efter de Forudsætninger, Individet møder med til Livet i det Øjeblik, det bliver til.

Derfor kan man ikke vise denne Sag fra sig ved at henvise til Grundloven, men det er ogsaa forkert af en anden Aarsag; thi den Omstændighed, at Grundloven i sin § 82 siger, at den, der ikke kan ernære sig og sine — altsaa blandt andet sine Børn —, er berettiget til Hjælp af det offentlige, dog mod, at han vil modtage denne Hjælp som fattigunderstøttelse, betyder ikke andet, end at det er den Minimumsret, man har. Det udelukker begribeligvis ikke, at Samfundet kunde være saa klogt at yde endnu meget mere, og det er det, der er Tale om i denne Sag. Det er i allerhøjeste Grad i Samfundets Interesse under den Nødstilstand, som faktisk hersker, at det paalægges alle at sørge for, at intet Barn kommer til at lide Nød legemligt, fordi det ikke faar tilstrækkelig Næring, eller blandt